

## **KOBIECY GENIUSZ**

### **ZOFII CZESKIEJ Z MACIEJOWSKICH.**

W „Liście do kobiet” Jan Paweł II pisał: „Wyrażam zatem życzenie, drogie Siostry, aby temat „geniuszu kobiety” był rozważany ze szczególną uwagą nie tylko po to, by rozpoznać w nim ślady Bożego zamysłu, który winien być przyjęty z szacunkiem, ale także po to, by poświęcono mu więcej miejsca w życiu społecznym i kościelnym”.

„Czytając biografie świętych, ludzi wybitnych, często stajemy przed tajemnicą ich świętości i wielkości. Kiedy patrzymy na postać Matki Zofii, na jej świętość, to ona wydaje się taką świętością zwyczajną, jak by pełniła codzienne zwyczajne obowiązki, do których ją Bóg powołał” (Ks. dr Janusz Kręcidło MS, UKSW).

Mimo, iż od jej śmierci upłynęło już ponad 360 lat, stawiamy sobie pytanie, co tak naprawdę zadecydowało o jej „zwyczajnej świętości”, a zarazem duchowej wielkości, i na czym polegał jej geniusz kobiecy?

Popatrzmy na pięć wymiarów życia Matki Zofii Czeskiej:

#### **Realizowała przykazanie miłości Boga i bliźniego.**

- Czuli się miłowaną przez Boga i pragnęła dzielić się tą miłością z innymi.
- Rozumiała, że miłowanie Boga jest najważniejsze.
- Zrealizowała w swym życiu słowa Chrystusa: *Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych Mnieście uczynili* (Mt 25, 40).
- Była przykładem wytrwałej służby potrzebującym, a miłość była inspiracją jej działania.
- Miłość Boga ściśle złączyła z miłością bliźniego.
- Wiernie szukała i realizowała Wolę Boga.

#### **Włączyła się w życie Kościoła i Ojczyzny przez pracę wychowawczą.**

- Wpisała się w historię przemian potrydenckich w polskim Kościele.
- W przemiany społeczne włączyła się, realizując program nowoczesnego i integralnego wychowania nowych pokoleń młodzieży żeńskiej w nowoczesnym, jak na owe czasy, instytucie szkolnym, w którym zaproponowała własne rozwiązania.
- Odznaczała się wielką mądrością i szacunkiem dla godności kobiety, z tego względu nazwano ją „feministką chrześcijańską”, która walczyła o należyte miejsce kobiety w społeczeństwie i o jej właściwe wychowanie w duchu katolickim.
- Wykazała dużą umiejętność i odwagę w przekraczaniu barier społecznych.
- Opieką i działaniami wychowawczymi otoczyła przede wszystkim ubogie i osierocone dziewczęta.
- Należała do wielkich entuzjastów wychowania chrześcijańskiego.
- Wniosła ważny wkład w dziedzinie wychowania i nauczania dziewcząt na ziemiach polskich.
- Zapoczątkowała w Polsce zorganizowany system wychowania i nauczania dziewcząt z uboższych warstw społecznych, tworząc także nowy model życia zakonnego na ziemiach polskich.
- Odegrała dużą rolę w kształtowaniu duchowego oblicza Krakowa.
- Wspierała materialnie krakowskie kościoły i klasztory.
- Troszczyła się o rozwój kultu i chwały Bożej.

## **Wychowawczynie dziewcząt.**

- W wychowaniu kładła szczególny nacisk na praktyki religijne, naukę katechizmu, pracę nad sobą.
- Każdą wychowanek starała się doprowadzić do momentu spotkania z Bogiem. Prowadziła ich przed Najświętszy Sakrament w domowej kaplicy.
- Stała się Matką sierot i ubogich dziewcząt.
- Budowała harmonię i więzi między młodymi ludźmi z różnych warstw społecznych.
- Starła się zapewnić młodej osobie dobry start w dorosłe życie. Wyposażała dziewczęta w umiejętności i wiedzę, które pomogły by im w usamodzielnieniu i w walce ze złym wpływem otoczenia.
- W wychowaniu uczyła patrzeć na całego człowieka i widzieć w nim dziecko Boże.
- Uczyła integralnego wychowania i mądrej emancypacji.
- Kochała młodego człowieka, stawiając mu wymagania na miarę jego możliwości.
- Umiała czekać - wiedziała, że owoce jej pracy będą zbierać inni.
- Odkryła, że w wychowaniu ważne jest ofiarowanie siebie Bogu i umiejętność poświęcenia.
- Jej metody wychowawcze obejmowały doczesny i ostateczny cel człowieka, i dotyczyły rozwoju wszystkich sfer osobowości.
- Metody te polegały na indywidualnym podejściu do wychowanek oraz na przekazywaniu nie tylko potrzebnej wiedzy, ale przede wszystkim na dawaniu właściwego świadectwa ze strony zespołu wychowawczego.
- Otworzyła drzwi szkoły wszystkim wychowankom niezależnie od ich pochodzenia społecznego i posiadanych przymiotów. Wprowadzała atmosferę zaufania i uczyła wychowanki szacunku wobec siebie.
- Uczyła życia Słowem Bożym i sama wcielała w codzienne życie słowa Chrystusa.

## **Posiadała „wyobraźnię miłosierdzia”**

- Dostrzegła życie bezbronne, pokrzywdzone, które domaga się troski i opieki.
- Rozumiała, że materialne wsparcie nie rozwiązuje wszystkich problemów człowieka, będącego w potrzebie.
- Miała niezwykle hojną rękę, a przede wszystkim miłosierne serce.
- Dla potrzeb najuboższych przeznaczyła cały swój majątek.
- Swoją miłość starała się wyrazić w konkretnych czynach miłosierdzia wobec bliźnich.
- Składała ofiary dla biednych, wstydzających się żebrać.
- Miała świadomość, że pouczanie człowieka to szczególne „miłosierdzie intelektu”.

## **Dążyła do świętości**

- Wiara uczyła ją prowadzić twórczy dialog z Bogiem i ludźmi.
- Dbała o głęboką osobistą formację wewnętrzną, dlatego należała do różnych bractw religijnych (Bractwo Miłosierdzia, Św. Zofii, Ducha Świętego).
- Szukała wytrwale, ciągle pytając Ducha Świętego o światło w rozumieniu i odczytaniu znaków czasu.
- Wewnętrzny dynamizm, nie pozwalał jej poddać się trudnościom i zrezygnować z obranej drogi, odczytanej jako głos Boga.
- Podjęła realizację dzieła przerastającego w tamtych czasach siły i możliwości kobiety.
- Odznaczała się niezwykłym uporem i siłą w realizowaniu podjętego zadania, a światła szukała przed Najświętszym Sakramentem.
- Żyła autentycznie Ewangelią.

- Swoje życie oparła na sakramentach świętych i modlitwie.
- Naśladowała Najświętszą Maryję Pannę i Jej odpowiedź dana Bogu była dla Matki Zofii inspiracją do działania.
- Nosiła w swoim sercu troski i zmartwienia swoich współczesnych.
- Umiała kochać, a tej miłości uczyła się przy Stole Eucharystycznym.
- Była jak ziarno, które zgodziło się na to, aby obumrzeć.
- Jest dla współczesnego świata „znakiem” wołającym o poszanowanie ludzkiej godności i o miłość do człowieka.
- Uczy odpowiedzialnej miłości macierzyńskiej i ojcowskiej.

Kościół zawsze potrzebował i potrzebuje także dzisiaj kobiet mężnych, roztropnych i świętych, które swoją wrażliwością i miłością leczą rany człowieka i opiekują się nowym życiem. Kobięcy geniusz może wiele zmienić również we współczesnej rzeczywistości, a najlepiej wyraził to Jan Paweł II w „Liście do kobiet” z 1995 r., w którym czytamy:

*„Chciałbym wyrazić szczególną wdzięczność kobietom, które trudzą się w różnych dziedzinach wychowania: w przedszkolach, szkołach, uniwersytetach, domach opieki, parafiach, stowarzyszeniach i ruchach. **Wszędzie tam, gdzie potrzebna jest praca formacyjna, kobiety wykazują ogromną gotowość do poświęcania się, szczególnie na rzecz najsłabszych i bezbronnych.** Poprzez taką służbę urzeczywistniają one tę formę macierzyństwa afektywnego, kulturowego i duchowego, które ze względu na wpływ jaki wywiera na rozwój osoby oraz na przyszłość społeczeństwa, ma nieocenioną wartość. **Jakże nie wspomnieć tu świadectwa tak wielu kobiet, dla których wychowanie, szczególnie dzieci, stało się służbą najważniejszą?**”.*

s. Renata Gąsior  
postulator procesu